

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У 19728/10 (2009)
14.07.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јаноша, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца А.А. и Б.Б. из ..., ул. ... бр. ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове, бр. 463-02-00169/2006-07 од 15.04.2009.године, са заинтересованим лицима А.Д. “В.В.”, ... из ..., ул. ... и Републичким јавним правобранилаштвом, у предмету коришћења неизграђеног грађевинског земљишта, у нејавној седници већа, одржаној 14.07.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове, бр. 463-02-00169/2006-07 од 15.04.2009.године.

Образложење

Оспореним решењем, поништено је решење Одсека за имовинско-правне и стамбене послове Општине Земун бр. 463-460/2005-6 од 03.02.2006.године, којим се у ставу I утврђује право коришћења А.Д. “Г.Г.” из ..., на основу члана 84. Закона о планирању и изградњи на неизграђеном осталом грађевинском земљишту, у државној својини и то на парцели бр. ..., у површини

од 4а 24м², уписана у ЗКУЛ бр. ... К.О. ..., док је према ставу II диспозитива ожалбеног решења право коришћења из става I диспозитива тог решења у промету, и предмет враћа првостепеном органу на поступак по примедбама изнетим у образложењу овог решења.

У тужби, поднетој Врховном суду Србије, дана 18.11.2009.године, коју су допунили дана 13.08.2010.године, тужиоци истичу да тужени орган није поступио по пресуди Врховног суда Србије У бр. 591/07 и У бр. 623/07 од 22.01.2009.године, са разлога што је тужени орган донео нови акт, који по садржини није нови, већ је у целости од речи до речи преписано решење од 07.11.2009.године, коме је у преамбули додато : “ у извршењу пресуде Врховног суда Србије...” и “ по овлашћењу министра бр... од 01.10.2008.године”, а у образложењу решења је наведено покретање управног спора од стране тужиоца и разлози због којих је Врховни суд Србије поништио решење туженог, док је у преосталом тексту решење од 07.11.2006.године преписано у целости од речи до речи у новом решењу туженог органа од 15.04.2009.године. Тужиоци надаље истичу да се на страни 2 у ставу IV новог решења, тужени орган позвао на одредбе из члана 61. Закона о управним споровима, да су правна схватања суда обавезна за Министарство, па је у новом решењу навео број којим се помоћник Министра овлашћује да од 01.10.2008. године, доноси решење у управном поступку. Истичу да се о осталим разлозима основаности тужбе које је навео Врховни суд Србије у својој пресуди У 591/07 и у 623/07 од 22.01.2009.године и документованим наводима тужиоца погрешно утврђеном чињеничном стању и неправилној примени материјалног права, тужени није изјаснио, тако да је новим решењем отклоњена само једна примедба Врховног суда, односно, битна повреда правила поступка, док за тужиоца оклањање наведене примедбе није суштинског карактера, с обзиром на то да је тужени и друга решења доносио без овлашћења Министра, а што је прошло без икаквих последица. Надаље наводе да је иако је тужбу поднео А.Д. “В.В.” као правни следбеник А.Д. “Г.Г.”, што Врховни суд Србије истиче на три места у својој пресуди тужени орган, преписујући старо решење, даје налог (на страни 4) да се уместо тужиоцу, један примерак решења

уручи А.Д. “Г.Г.”, ..., фирми која није тужилац, јер не постоји од 19.12.2006.године. Такође су навели да је тужени орган својим решењем поништио решење првостепеног органа у оба става и на тај начин спречио тужиоца да се укњижи на предметном земљишту и онемогућио их да реализију добијене урбанистичке услове за изградњу стамбеног објекта. Са свега напред изнетог предлажу да суд уважи тужбу, поништи решење Министарства финансија Републике Србије бр. 463-02-00169/2006-07 од 15.04.2009.године и потврди као коначно решење Одсека за имовинско -правне и стамбене послове Општине Земун, бр. 463-460/2005-6 од 03.02.2006.године.

Тужени орган у одговору на тужбу достављеном Врховном суду Србије, остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице А.Д. “В.В.” ... из ..., ул. ..., није дало одговор на тужбу, иако му је тужба уредно достављена дана 09.06.2011.године.

Заинтересовано лице Републичко јавно правобраништво иако је према повратници која се налази у списима предмета тужбу на одговор примило дана 05.07.2011. године у остављеном року од 8 дана није доставило одговор на тужбу.

Тужба је поднета непосредно Врховном суду Србије дана 18.11.2009.године, која је првобитно заведена под судским бројем Уи 96/09, а како је тужени орган у међувремену донео оспорено решење, иста је преведена у уписник “У”, па како о истој није одлучено до 01.01.2010. године, Управни суд је преузео предмет на одлучивање у складу са одредбом члана 77 став 1 Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09) у вези члана 29 став 1 и члана 89 и 90 став 1 Закона о уређењу судова (“Службени гласник РС”, број 116/08 и 104/09).

По разматрању списка предмета ове управне ствари, оцени навода тужбе и одговора на тужбу туженог органа, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је пресудом Врховног суда Србије у Београду У 591/07 и 623/07 од 22.01.2009.године, поништено решење туженог органа бр. 463-02-00169/2006-07 од 07.11.2006.године. Према становишту тог суда оспореним решењем учињене су битне повреде правила поступка које је у поновном поступку потребно отклонити, са разлога што у списима предмета нема оригинала оспореног решења, а ни отправка истог, а да је уз тужбу заведену у том суду под бројем У 623/07 тужилац “А.А.” А.Д. ... доставио копију оспореног решења из које се види да је исто донело Министарство финансија Републике Србије у Београду, а да је на месту за потпис овлашћеног службеног лица туженог органа наведено помоћник Министра чије је име и презиме означено, при чему је то лице и потписало решење, а који потпис је оверен печатом туженог органа. При том у уводу оспореног решења тужени орган се позвао на одредбе члана 17. и 59. Закона о државној управи (“Службени гласник РС”, бр. 79/05) и члана 215. Закона о општем управном поступку из којих не произлази овлашћење помоћника Министра за потписивање решења. Овлашћење помоћника Министра за доношење и потписивање другостепеног решења мора бити означено у уводу решења сагласно члану 197. став 1. Закона о општем управном поступку, у вези члана 285. истог Закона, јер решење може да потпише само службено лице које је законом овлашћено да га донесе, а уколико је то овлашћење пренело на друго лице у складу са законом, број и датум тог овлашћења морају бити означени у уводу решења. Осим тога, по налажењу тог суда, образложење оспореног решења није сачињено сагласно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, с обзиром на противуречност стања списка и разлога из образложења оспореног решења, јер у списима предмета нема захтева А.Д.”Г.Г.” од 18.11.2005. године о коме је према образложењу решења одлучио првостепени орган, већ се у списима предмета налази захтев од тог датума – 18.11.2005.године, за утврђивање права коришћења на предметној катастарској парцели коју су поднели првостепеном органу тужиоци А.А. и Б.Б. из ..., те захтев за утврђивање права коришћења на истом земљишту који је 15.03.2005.године поднела А.Д.”Г.Г.”.

Поступајући у поновном поступку у извршењу наведене пресуде Врховног суда Србије, тужени орган је оспореним решењем истоветно одлучио као и у напред наведеном поништенем решењу туженог органа од 07.11.2006.године.

Према оцени Управног суда, основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост решења туженог органа, с обзиром на чињеницу, да кад суд поништи акт против кога је био покренут управни спор, надлежни орган је при доношењу другог акта, уместо поништеног, везан правних схватањем и примедбама суда у погледу поступка, чиме се прецизира садржај начела обавезности утврђеног у члану 4 Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ”, број 46/96). То начело не значи, дакле, само обавезу надлежног органа да пресуду којом је његов акт поништен изврши тако што ће уместо поништеног акта донети други, већ значи и обавезу да нови управни акт донесе у свему према правном схватању суда и примедбама суда у погледу поступка. Правно становиште које је суд заузео у пресуди тумачећи пропис који се у конкретном случају примењује, надлежни орган мора прихватити и на основу таквог тумачења решити управу ствар. Како је овај суд наведеном пресудом поништио управни акт искључиво због повреда правила поступка, тужени орган у поновном поступку није могао решити ову управну ствар супротно примедбама суда у погледу поступка наведеним у образложењу пресуде Врховног суда Србије У 591/07 и У 623/07. Тужени орган је притом, у поновном поступку отклонио битну повреду правила поступка која се односи на овлашћење помоћника министра који је донео решење и исто потписао, тако што је у уводу оспореног решења навео број овлашћења министра 08 бр: 112-01-1/385-2008 од 01.10.2008.године. Међутим, тужени орган у поновном поступку није отклонио битну повреду правила поступка и то одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, на коју му је указао Врховни суд Србије у својој пресуди, с обзиром да постоји противуречност стања списка и разлога из образложења оспореног решења, јер у списима предмета нема захтева А.Д. “Г.Г.” од 18.11.2005.године, о коме је према образложењу решења од 03.02.2006.године одлучио првостепени

орган, већ се у списима предмета налази захтев од тог датума-18.11.2005.године, за утврђивање права коришћења на предметној катастарској парцели који су поднели првостепеном органу тужиоци А.А. и Б.Б. из ..., те захтев за утврђивање права коришћења на истом земљишту, који је 15.03.2005.године поднела А.Д. "Г.Г.". Како наведени недостаци у поменутом решењу туженог органа нису отклоњени а који постоје и по налажењу Управног суда који је преузео предмете Врховног суда Србије, то је тужени орган у поновном поступку био у обавези да се држи изнетих примедба у пресуди Врховног суда Србије У 591/07 и У 623/07 од 22.01.2009.године.

Тужени орган није поступио по налогу из образложења напред наведене пресуде односно по правном схватању и примедбама суда из образложења те пресуде, а на шта је обавезан у смислу одредбе члана 61. Закона о управним споровима. Тужени орган на тај начин игнорише пресуду Врховног суда Србије, супротно законским одредбама, необазујући се на то да је управо тај суд, сада Управни суд, а не тужени орган, кроз управни спор као најефикаснији облик спољне контроле законитости рада органа управе или других организација које врше јавна овлашћења, тај који оцењује законитост њиховог рада, контролом уставног начела да се сви појединачни акти или мере органа управе и других организација које врше овлашћења и решавају о правима и обавезама физичких лица морају заснивати на закону и другом законито доношеном пропису.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе члана 41 став 2 у вези члана 38 став 2 Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96) а у вези са одредбом члана 77 став 1 Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), тужбу уважио и поништио оспорено решење, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 61 Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 14.07. 2011. године, 20 У 19728/10 (2009)

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа – судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ